

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 939/2015
03.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.С., због кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката И.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 572/13 од 06.03.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 69/15 од 16.07.2015. године, у седници већа одржаној 03.11.2015. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости окривљеног И.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 572/13 од 06.03.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 69/15 од 16.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 572/13 од 06.03.2015. године, између осталих, окривљени И.С. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. у вези члана 33. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади паушал, као у изреци пресуде, док је оштећени М.Д. упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 69/15 од 16.07.2015. године поводом жалбе браниоца окривљеног И.С., а по службеној дужности, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку К 572/13 од 06.03.2015. године, у делу одлуке о кривичној санкцији за окривљеног И.С., тако што је окривљеном И.С. за кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини

ново кривично дело, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и потврђена пресуда у непреиначеном делу Основног суда у Чачку К 572/13 од 06.03.2015. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат И.Ч., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и члана 485. став 2. ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те побијане пресуде преиначи у ослобађајуће пресуде, у односу на окривљеног И.С.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом се указује на повреду кривичног закона учињену на штету окривљеног И.С. наводима да радња окривљеног описана у изреци првостепене пресуде, учињена према оштећеном М.Д., не садржи силу и претњу како је то законом прописано, за предметно кривично дело из ког разлога се у наведеној радњи не стичу сва битна обележја предметног кривичног дела и не може представљати радњу кривичног дела за које је он оглашен кривим, односно кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

Међутим, Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву оценио је као неосноване.

Из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела за које је окривљени И.С. оглашен кривим да између осталих радњи, које треба да утичу на оштећеног у правцу садржаја изјаве коју ће дати у кривичном поступку и утицати на његов исход, оштећеног М.Д. „... позива на његов број мобилног телефона, хвата га за руку и повлачи ка себи обраћајући му се речима „немој случајно да ти је пало на памет да се не јавиш и да изгасиш телефон, кад те будемо звали јави се, знамо где живиш, наћићемо те врло лако, а онда ћемо ти поломити и ноге и руке“”, произлазе сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. Кривичног законика, те су предметне радње окривљеног И.С. од стране првостепеног и другостепеног суда правилно правно квалификоване као кривично дело спречавање и ометање доказивања из члана 336. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика. Из наведених разлога Врховни касациони суд је супротне наводе у захтеву браниоца окривљеног да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и члана 485. став 2. ЗКП оценио као неосноване.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**